

[Aksel Larsen.]

steren i hvert Fald kunde udtale sig om Regeringens foreløbige Stilling dertil. Men jeg understreger, at naturligvis kommer man ved Hjelpeforanstaltninger som Hjælp til de arbejdsløse, Forhøjelse af Aldersrenten o. s. v. ikke selve Ondet, Arbejdsløsheden, til Livs, og derfor gentager jeg, at nu maa det blive til Alvor, at nu maa de stærke Ord fra i Sommer omsættes i Handling, nu maa der gøres noget for at skaffe Arbejde til de arbejdsløse.

Der er et Felt, hvor dette umiddelbart og meget let kan gennemføres. Det er det Felt, der hedder Søfarten. Blandt Søfolkene er Arbejdsløsheden meget stor, og den blev yderligere forøget i 1933, da den daværende Søfartsminister gennemførte en ny Bemandingsordning, som forringede Bemandingen af danske Skibe. Jeg synes, man skulde skynde sig lidt med at faa gennemført en ny og bedre Bemandingsordning. Der blev forhandlet derom i Fjor, men uvist af hvilken Grund har Søfartsministeren ikke villet sætte den Bemandingsordning i Kraft, hvorom han allerede har forhandlet med Organisationerne. Der forhandles nu derom igen, men jeg vil minde den højtærede Søfartsminister om, at han har Fuldmagt til at sætte Bemandingsordningen i Kraft uden at spørge andre end sig selv, og saa synes jeg ikke, det er nødvendigt at nøle.

Samtidig vil jeg henstille, at man inden for Regeringen snart bliver færdig med sine Overvejelser angaaende Forslaget om Arbejdstiden i Skibe, saa det kan blive fremsat, behandlet og vedtaget her paa Rigsdagen. Som bekendt har Skibsrederne følt sig meget stødt over Søfolkernes Krav om kortere Arbejdstid og Tanken om bedre Bemanding paa Skibene og har derfor startet en større Pressekampagne, hvor de protesterer mod saadanne Forholdregler. De gør det selvfølgelig ikke af Hensyn til deres egne privatkapitalistiske Interesser. De gør det som Danskere, for Danmarks Skyld, og fordi det er Synd for Matroserne, hvis de ikke skal have andet at gøre end at gaa og smaapusle paa Skibene og forfalde til Lediggang under Sejladsen. Samtidig hævder de, at hvis de paatænkte Love gennemføres og Merindkomstskatten oprettholdes, vil Danmarks Handelsflaade simpelt hen gaa til Grunde, for saa bliver der ingen Penge til at bygge nye Skibe for.

Hertil er for det første at sige, at det var meget oplysende Tal, Finansministeren serverede for os angaaende Forholdene for den danske Skibsfart økonomisk set.

Det viser sig altsaa, at betydende Selskaber praktisk talt ikke betaler Skat, at hvis Merindkomstskatten ikke eksisterede, skulde de overhovedet kun betale ca. 1 Mill. Kr. i aarlig Skat, da de i øvrigt er fritaget for Selskabsskatten. Saa skulde man mene, at der godt kunde blive Raad til at bygge nogle Skibe. I øvrigt har jeg tilladt mig at kigge lidt efter i forskellige Dampskibsselskabers Regnskaber. Man faar ikke Indtryk af, at de ligefrem er ved at gaa fallit, saaledes at Rederne ligesom Rotterne maa forlade det synkende Skib. F. Eks. var „Det norske danske Dampskibsselskab“, som i 1936 gav 6 pCt., i 1937 i Stand til at give 12 pCt. Hvad „Torm“ angaar, gav man 20 pCt. til Aktionerne i Foraaret 1937, og i Foraaret 1938 kunde man give 30 pCt. Det er 50 pCt. af Aktiekapitalen, udbetalt til Aktionærene paa kun 2 Aar. Noget lignende er Forholdet ved „Dannebrog“. Hvad „Myren“ angaar, er Udbyttet steget fra 7 til 15 pCt., og det oplystes samtidig paa Generalforsamlingen, at der var sat meget store Penge hen til Udbytteudligningsfonden, for at man kunde betale højere Udbytter ogsaa i de kommende Aar, og som Tak til Bestyrelsen for dens gode Arbejde gav man den et ekstra Gratiale paa 79 000 Kr., men der var ikke noget om, at Søfolkene, som havde indtjent Pengene, skulde have noget ekstra.

Jeg kunde fortsætte, men desværre tillader Tiden det ikke. Jeg har ellers Eksempler nok. Overalt, inden for vore betydende Dampskibsselskaber, baade dem, der sejler i Udenrigsfart, og dem, der mere er beskæftiget herhjemme, er Billedet nogenlunde det samme. Der er aldeles ingen Grund til disse Hyl, og der er ingen Grund for Regeringen til at lade sig imponere af disse Hyl og som Følge deraf forholde Søfolkene deres Ret til ordentlige Arbejdsforhold.

Det er min Opfattelse, som jeg tidligere har redegjort for, at skal Arbejdsløsheden for Alvor bekæmpes herhjemme, saa klares det ikke ved Nødhjælpsarbejder, ved Ungdomsforanstaltninger, ved offentlige Arbejders Igangsættelse. Der maa noget mere grundigt til. Det er min Opfattelse, at Nøglen til Problemets Løsning ligger i Landbrugs-erhvervets Ophjælpning. Her synes jeg, at Erfaringerne fra de senere Aar viser, at den Vej, man har været inde paa, var gal, den førte ikke til Maalet, og man maa derfor bekvemme sig til at gaa den Vej, vi anviser: at angribe Landbrugets største Udgifter, dets Terminbyrde.

I denne Forbindelse vil jeg rette en